

Feuilleton: If I Could Do It All.....3

SCHRIJVER & CARAVAN

door Henk Weltevreden

Wat voorafging: Henk z'n zus Lily d'r verkering is uit. Geruzie over de vraag: Wie krijgt de caravan? De emoties lopen hoog op! Henk vlucht op z'n Puch naar het Kralingse Park en komt terecht in een popfestival. Fuzzboxmuziek opent hem de ogen.....

Ik zag in dat de fuzzbox de vastgelopen zestiger haren cultuur los kon wassen via blokvolgen, de fuzzbox dus. Niet alleen William Burroughs zaliger sleutelde aan onze normen via zijn proza The Naked Lunch en The Soft Machine, maar ook Caravan en de band van Robert Wyatt, Hugh Hopper en Mike Ratledge bliezen hun esthetiek door blokvolgdoosjes. Op het Hollands Pop Festival van Kralingen konden The Byrds wat mij betreft met een Jefferson Airplane de lucht in. Liever één blokvolg in de hand dan tien Byrds in de lucht.

Ik ben een man van daden en enkele maanden later hielp ik Dave Sinclair met een soldatespetter op zijn fuzzbox tijdens het eerste Hatfield and the North concert in een Meisjesschool in noord London. Ook deze volrijpe vrouwelijke hormonen kregen een vleugje fuzz onder hun rok-

ken gewaaid. Phil Miller was het brein, Richard Sinclair de stem en volle waterpijpen. Pip Pyle sloeg zo hard dat er een krat Guinness voor zijn bastrommel moest omdat hij anders te snel naar voren schoof, het podium af richting de opdringerige boezems van de noord-Londense Meisjes school. Toen was geluk nog heel gewoon ook omdat Gerard Cox-hill op het podium stond met zijn haar veel te ver naar achteren en zijn sopraan-sax een aardig eindje naar voren, in ieder geval voor de garde uit.

U zult zich afvragen, waar heeft hij het over? Ik weet het niet. Wellicht zit er een flinke virus op mijn computer en schryft ik de rotzooi van mijn harde schijf weg.....

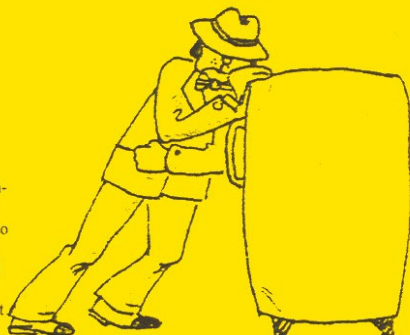
Ik heb een oom die keurig de gebeurtenissen uit mijn leven bijhoudt. Hij is historicus, een teleoloog, iemand die in de toekomst gelooft, ooit begonnen op een MMS en nu verbonden aan een HOGE-SCHOOL. Hij is degene die overzicht heeft over mijn leven. Zijn conclusies zijn vaak overtuigend, op zijn minst ge-

loofwaardig. Het was hem opgevallen dat ik de laatste tijd niet meer deed wat ik eigenlijk wilde. Ook viel het hem op dat ik veel vergissingen maakte, met name tijdens mijn inkopen bij de HEMA. Ik zou teveel aanschaffen en het overmatig voedsel in mijn keuken was hiervan het bewijs, aldus mijn oom.

Wilde ik dat wel. Deed ik wel wat ik wilde?

Acht ongebruikte kaassoorten lagen meurend in hun zweetverpakking in mijn ijskast naast de groen uitgeslagen sandwichspread. Ik hield mijn ijskast dicht.....

(wordt vervolgd!)

GROOT NIEUWS: CARAVAN IN CONCERT: - GRONINGEN EN UTRECHT

COCACAMP*AZINE
4e jrg no 1 aug. 1997
Redaktie & Administratie
Tielstraat 112
1107 RC Amsterdam

PORT
BETAALD
AMSTERDAM

THE CONTINENTAL CARAVAN CAMPAIGN

IN CONCERT

Cocacamp*azine van The Continental Caravan Campaign. 4e jaargang no.1 - waarin wordt opgenomen: de Caravan- & Kampeerkampioen en Tijdschrift Schrijver & Caravan. Tielstraat 112, 1107 RC Amsterdam. tel (020) 697 84 33, fax (0299) 42 99 85

KOOP DRIE KAARTJES EN KRIJG GRATIS EEN DUBBEL-CD !!!!!!!!!

CARAVAN SPEELT IN ONS LAND!

Dromen gaan in vervulling, fantasieën worden werkelijkheid.

The Continental Caravan Campaign kondigt met trots de komst van CARAVAN naar ons land aan. Tijdens de Engelse tournee, november j.l., hebben we bij Pye cs. er ernstig op aan gedrongen, nu ook naar ons land te komen. Van 't voorjaar konden er dan concrete plannen worden gesmeed. Indachtig de belofte, die (ook fan) Willem Venema van DOUBLE YOU een paar jaar geleden aan uw CoCaCap*ts heeft gedaan, benaderden we hem. Willems enthousiasme van toen geldt nog onverkort, daar hoefden we niet aan te twijfelen. Gezien het succes dat Camel tijdens de tournee, dit voorjaar, in ons land boekte met keer op keer uitverkochte zalen, meent Willem dat de rockers van 30 jaar geleden weer in de lift zitten. Dus bood hij meteen het organiseren van twee concerten aan. (Waarvoor uteraard onze zeer hartelijke dank!).

In een klassieke bezetting

CARAVAN speelt in de volgende bezetting: Natuurlijk de mannen van het eerste uur: Pye Hastings (zang en gitaar), Richard Coughlan (drums), Dave Sinclair (toetsen, achtergrondzang). Verder Geoffrey Richardson (altviool, blaasinstrumenten, gitaar) die zo'n stempel drukt op de muziek in de 'middenperiode' van CARAVAN. Tenslotte Jim Leverton, de nieuwe bassist en vocalist, voor het eerst te horen op "The Battle of Hastings" en de nieuwelingen Doug Boyle (solo-gitaar) en Simon Bentall (percussie). Doug Boyle is en groot CARAVAN-fan, die eerder speelde in de band van Led Zeppelin-zanger Robert Plant. Doug was zeer in vereerd met de uitnodiging mee te spelen! Simon Bentall is de vriend van Anne-Marie Hastings, nicht van Pye, want dochter van Jimmy. Simon verdiende z'n percussie-sporen o.m. in The Urban Cookie Collective, dat zich toelegt op dance.

Méer dan zomaar een concert
Uw CoCaCap*ts willen van de optredens van Caravan iets moois van maken. *méer dan zomaar een concert.* v.v. pg 2

Tivoli, Utrecht

Aanvang 21.00 uur Entree f 25,-

Zaterdag 27 september 1997

Voorprogramma: 19.30 uur

Oosterpoort Groningen

Aanvang 20.30 uur Entree f 25,-

Zondag 28 september 1997

EXTRA in UTRECHT:

13.30 uur: Geoffrey Richardson & Jimmy Leverton spelen hun pubbrocksongs in Irish pub O'Connors, Jansdam 3, 3512 HJ Utrecht. CoCaCamp*fans toegang vrij. Na afloop 'greeting & meeting' met de leden van CARAVAN (voor zover soundcheckverplichtingen dit toelaten).

Ingesloten vind je een poster. Copieer hem, liefst op A3, help verspreiden /plakken. Geen poster? Vraag ze bij ons aan!

De eerste gedachten zijn dan natuurlijk: "We gaan er allerlei dingen omheen organiseren en we vragen Richard Sinclair voor het voorprogramma". Helaas, niet *alle* dromen gaan in vervulling. Richard voelt zich zeer vereerd, maar is te druk met verbouwen van z'n huis in Canterbury en dat van z'n zus een dorpie verderop. Beide klussen moeten voor het regen- en stookseizoen af. Hij heeft helaas te weinig voorbereidingstijd, onvoldoende 'musical shape' voor zo'n belangrijk concert. Graag speelt hij voor ons in november of december.

Tweede gedachte was: Misschien wil Dave Sinclair wel een orgel-recital geven. En ook hier zit het uw Cap*ts niet mee. Dave doet het graag, maar worstelt ook met wat praktische zaken. Het liefst komt hij met een aantal van z'n nieuwste songs. Probleem is dan: wie zingt. "En gewoon lekker wat op de thema's van deze songs improviseren?" opperden wij. "That's playing chords, not making music". Ja, maar wij lusten daar wel pap van!

Dave zal erover nadenken. Op het moment van schrijven hadden we nog geen antwoord binnen. Maar we vrezden het ergste. Gaat het toch door en wil je erbij zijn, dan is het zaak een dag of tien van tevoren de CoCaCamp*-burelen te raadplegen. Massale bijval maakt de kans groter dat hij ja zegt - denken we, schrijf of bel ons!! De optie op een idyllisch Utrechts kerkje loopt nog. Eventuele entree is bescheiden, net als de zaalcapaciteit - wie het eerst komt...

Optreden Geoffrey en Jimmy
Gelukkig hebben we oudgediende Geoffrey Richardson en nieuwe bassist Jimmy Leverton kunnen strikken voor een optreden met hun pubsongs-repertoire. Bezitters van de CD "Follow Your Heart" weten hoe goed dat is. Door Jimmy alleen of met wijlen Steve Marriott (The Small Faces) geschreven songs voegen zich naadloos bij klassiekers uit het oeuvre van Eric Clapton, Ray Davies en Richard Thompson. En over de muzikale virtuositeit en veelzijdigheid van Geoffrey hoeven we niets meer te vertellen. Ons staat een groot optreden te wachten in Irish pub "O Connells", Jansdam 3 te Utrecht. Toegang gratis voor elke CoCaCamp*er.

Miller/Baker c.q. In Cahoots

Nu Richard Sinclair geen kans ziet te spelen, hebben we Phil Miller gepolst. Mogelijk dat een van zijn groepen kan komen. Phil is druk in de weer om een incarnatie van In Cahoots bij elkaar te krijgen. Daarmee hebben we evenzeer Mannen-met-Naam uit de Canterbury-stamboom te gast, met een directe link met Caravan. De feiten zijn bekend: Phil Miller is te horen op Waterloo Lily,

BAKKEN MET GELD

kost de organisatie. Ondanks de welwillende medewerking van DOUBLE YOU leveren de concerten Caravan echt niet het grote geld. Daarvan is pas sprake als beide concerten uitverkocht zijn. Er is alle belang om de kosten van de overkomst te drukken. Dus zijn uw CoCaCap*ts met name op zoek naar een fan die het wel leuk lijkt om de band en/of apparatuur in Engeland op te halen, naar Utrecht en Groningen te vervoeren en dan weer terug naar Canterbury te rijden. Mooiere kans om een paar dagen op te trekken met je favorieten is er niet, lijkt ons. Wij garanderen antwoord op de vragen die je altijd al eens aan Pye cs had willen stellen. En uiteraard ook een tegemoetkoming in de kosten. Het scheelt Caravan bakken met geld.

was dus tijdelijk zelfs een *Caravanier*! Phil speelde met Dave Sinclair in Matching Mole en met Dave en Richard Sinclair en Pip Pyle in Hatfield & The North. Fred Baker is al jarenlang Phil's muzikale maat. Fred is een gedreven bassist. Ongetwijfeld staat ons een optreden te wachten, vergelijkbaar met dat voor CoCaCamp* in De Amsterdamse Vondelkerk, april 1995.

Opname voor dubbel-CD

Niets is CoCaCamp* te veel om te zorgen voor uitverkochte zalen, nu CARAVAN eindelijk weer in ons land optreedt. Bovendien willen we er natuurlijk wel een tastbare of beter - hoorbare herinnering aan over houden! Daarom draagt CoCaCamp* zorg voor het opnemen van het concert in Tivoli. Dat gaat in nauw overleg met de band. De opnamen worden uitgebracht op een dubbel-CD. Elke fan die bij CoCaCamp* drie kaartjes à f 25,- koopt voor het optreden in Utrecht, krijgt de dubbel-CD gratis! Meer kaartjes kopen mag ook, graag zelfs. De zaal moet absoluut vol. En de fans dan, die drie kaartjes à f 25,- kopen voor het concert in Groningen? Ai, beetje moeilijk punt. De kas van CoCaCamp* staat dat (nog) niet toe. Maar als beide concerten uitverkocht zijn, ligt dat mogelijk anders. We beloven dan de fans, die de Oosterpoort bezoeken, een sympathiek

gebaar. Wil je hiervoor in aanmerking komen, vraag dan de kaartjesverkooper wel om een kwitantie!

Er is nog veel te doen!

Het moet dus tweemaal een waar feestje worden. Om dat te realiseren, kunnen we veel hulp gebruiken. Natuurlijk zijn sponsors welkom, maar evenzeer allerlei hand- en spandensten. Zie het voorbeeld hier naast.

- * Hulp bij de aankleding van de zaal (Banier schilderen, allerhande requisieten, schilderwerk)
- * Bemensen van wat kraampjes
- * Hulp bij de promotie van de concerten (belronde, verspreiden posters)
- * Verzendfaciliteiten
- * Mensen met transportmogelijkheden (Vervoer van de band, apparatuur, materialen)
- * Mensen die een leuke performance kunnen, of mensen weten die we warm kunnen maken voor een act, een optreden of wat ook.
- * logiesmogelijkheden voor Phil Miller c.s.

Verder verwachten we flink wat fans uit verre landen. Zij worden geïnformeerd over hotels en campings in Utrecht en Groningen. Maar wie logies aan wil bieden, is natuurlijk welkom.

CD-recensie - Hugh Hopper & Richard Sinclair.

SOMEWHERE IN FRANCE

door Wolfgang Tiemann

Hugh Hopper en Richard Sinclair speelden in de 60-er jaren in een band genaamd The Wilde Flowers. Na het uiteenvallen van deze band gingen Hopper (Soft Machine) en Sinclair (CARAVAN) ieder hun eigen weg. In 1975 zag Hopper Richard Sinclair met zijn toenmalige band Hatfield & The North en was zeer onder de indruk. Ze bespraken het plan om ooit gezamenlijk een project te beginnen, maar verloren elkaar al snel weer uit het oog. Pas in 1983, in een periode dat beiden zich enigszins uit het muziekgebeuren hadden teruggetrokken, troffen ze elkaar weer. Sinclair nam op zich een raam te repareren in het huis van de Hoppers. Hij kwam daar op een dag dat Hugh druk doende was met het schrijven van nummers aan de piano (beiden wonen in Canterbury). Van het een kwam het ander en vooral een gezamenlijk project.

Voiceprintlabel- met een vertraging van 13 jaar uitgebracht. Het werd nu ook wel eens tijd. De muziek is namelijk zeer goed: rustige nummers met een zeer melancholieke sfeer, ook wanneer de teksten zo nu en dan zeer humorvol zijn. De nummers bekoren de muzikanten zelf blijkbaar ook erg, want op verschillende van hun latere album vind je nummers opnieuw opgenomen terug.

De nummers afzonderlijk.

* 'Long Lingers Autumn Time'

Een duistere, poëtische ballade met een in oud-Engels gegoten tekst. Robert Wyatt heeft de melodie met een nieuwe politiek geëngageerde tekst tegen

onderdrukking als "Lisp Service", opnieuw opgenomen op zijn CD Dondestan.

* 'Potted History'

Melancholieke overpeinzing van voorbijganger, glorieus Soft Machine- en CARAVAN-tijden.

* 'Keep on Caring'

Oerversie van het nummer dat Richard Sinclair later op het album 'Caravan of Dreams' heeft uitgebracht. Voor mij een klassieker.

* 'Cruising the Eastern Sky'

Eveneens bekend van 'Caravan of Dreams', maar dan onder de titel 'Cruising'. In de tekst uit 1992 duikt Gorbatsjov op, in het origineel uit 1983 was er nog sprake van Andropov - 'The Times They Are A Changin'...

* 'Oldest story ever Told'

Reeds bekend via Hugh Hoppers 'Hooligan Romantics', hier in een niet-pathetische versie.

* 'Video Shows'

Duikt voor het eerst op Richard Sinclairs Live-Album 'An evening Of Magic' op, later ook terug te vinden op 'R.S.V.P.', het tweede studio-album van Richard. Mij heeft dit nummer - ondanks zijn interessante tekst - nog nooit bijzonder bevallen.

* 'Solidarity'

Zeer grappige presentatie, Richard Sinclair zingt op meerdere zangsporen, zichzelf commentariërend.

* 'Only the Brave'

Altijd weer fijn om te horen, hoewel er nauwelijks een verschil te horen is met de 'Caravan of Dreams'-versie.

* 'Colin-A-Dell'

Een merkwaardige anekdote, heel mooi door Richard solo neergezet.

Conclusie:

Een zeer goede CD, een rijke bron voor Canterbury-fans. Maar of het ook pure CARAVAN-fans zal bevallen?

Somewhere in France,

Voiceprint VP 133

Draagvlak III: Ordre de l' Hilaberté 1er classe

Toe te kennen wegens verdiensten terzake van het vergroten van het Maatschappelijk Draagvlak en de enige trofee die de winnaar ook daadwerkelijk aanprijst.

Winnaar van maand:

Een paar van onze mannen verdwaald in in het land van kaas en wijn? De banden van een LP uit 1983 jarenlang zoek? Landstreken doorkruisd, kelders doorsnuffeld, torens beklommen, archieven gekeurd:

Caravanner brengt heel Frankrijk in kaart

En stootte daarbij dus op de verloren gewaande opnamen! Een verdiend bravo! voor het doorzettingsvermogen dat zo cultuurverrijkend is uitgepakt. En kunnen wij met de hand op de stapel van 35 boekjes vol vertrouwen concluderen: "Laat die jongens voortaan maar (de knoppen) schuiven...".! Woonachtig in een gehucht met geldingsdrang, een dorp van doeners, buurt met ballen, flat vol flinkers, portiek met potentie! Ding mee!

Van niets op tweeëntwintig:

NEDERLAND UNIEK ONDER DE CARAVANMINNENDE NATIES

door André Lageveen

De komst van CARAVAN naar ons land doet de gedachten terugkeren naar de roemrijke tijden van weleer. Ik ben dus m'n naslagwerken ingedoken. Hoe verging het CARAVAN in Nederland? Ons land is allesszins een land van liefhebbers te noemen. Dat blijkt wel uit de vele en lange tournees door ons land. Al is nader onderzoek op dit punt geboden.

Wat Nederland uniek maakt onder de CARAVAN-minnende naties, is dat het het enige land is, waar de groep een TOP 40-hit heeft gehad! Zelfs in Engeland is dat geluk hen nooit beschoren geweest.

In de week van 10 oktober 1970 komt de single 'If I could do it all over again' - titelnummer van het tweede album - de VERONICA-TOP 40 binnen op nummer 22. Dat levert geen stipnotering op, al is het nummer de op een na hoogste binnenkomer. Die positie blijft voorbehouden aan The Duke of Burlington met 'Flash'. In de weken daarna zakt 'If I Could do it all over again' via een positie op 25, 27 en 32 de TOP 40 weer uit. Een maand lang notering dus. De opvolger van 'If I Could do it again' werd het nummer 'Love to love you', getrokken van 'In the land of grey and pink'. Op 8 mei 1971 staat de single enkele weken in de Tippapara. Het nummer dringt echter niet door tot de TOP 40.

Interessant is natuurlijk te zien welke groepen tegelijk met CARAVAN de TOP 40 bevolken. The Kinks op 1 met 'Lola'. Op 2 Golden Earring. Andere bekende namen zijn te zien. Het valt zelfs op dat de meeste namen en nummers nog wel muzikale associaties oproepen. Van de progrockgroepen zien we Iron Butterfly, Black Sabbath (proghardrock), Family, The Rare Earth (we hebben een ruim bemeten hart). Bij nader inzien, is het gros van de artiesten nog steeds actief!

Albumnoteringen

Tweemaal heeft een LP in de Engelse Top 100 gestaan, echter met minimaal resultaat. Cumming Stunts kwam op 30 augustus 1975 binnen, op nummer 50, maar is een week later al weer verdwenen. Zo verging het CARAVAN ook met Blind Dog at St. Dunstons. Het album kwam binnen op 15 mei 1976 en stond een week genoteerd op no. 53.

Het succes elders was niet veel groter. Een album heeft in de Amerikaanse Billboard Hot 200 gestaan: Cumming Stunts kwam op 23 augustus 1975 binnen, hield z'n positie 10 weken vast, met als topnotering no 124. In Duitsland en België had CARAVAN geen singlehits, misschien wel enkele albumhits, maar daarover heb ik geen zekerheid. In België stonden in 1986 en 1987 twee singles in de hitlijsten van een band, die ook CARAVAN heette. De titels: 'Somewhere in Arabia' (sic!) en 'The World Beat'. Ik ken deze nummers niet.

Hatfield & the North

Hierover kan ik kort zijn. Alleen in Engeland is er een album in de hitlijsten beland. De Rotters Club stond op 29 maart 1975 een week op nummer 43. Tot zover het resultaat van m'n speurtocht. Hiernaast de advertentie van vermoedelijk de tot heden laatste tournee van CARAVAN in ons land. Hij is waarschijnlijk uit 1978.

Laatste stuk 'Legende'

vervolg van pagina 5

Er staat een vreemde song op 'The Album', genaamd 'Clear Blue Sky', geschreven en gezongen door jou in een reggaestijl. Hoe kwam je op dat idee? Oh ja, het is... Het was vreemd... Het is mijn schuld, het spijt me! (lacht). Ik bedoel niet dat het slecht is, de tekst is leuk, maar... Het was een moeilijke periode voor Caravan, weet je, we probeerden allerlei soorten muziekstijlen uit. Op dat moment had de populariteit van Caravan in Engeland een zeer laag punt bereikt.

VERONICA TOP 40	
WEEK	ARTIST
1	THE KINKS - Lola
2	GOLDEN EARRING - Love To Love You
3	IRON BUTTERFLY - Get Back
4	IRON BUTTERFLY - Get Back
5	IRON BUTTERFLY - Get Back
6	IRON BUTTERFLY - Get Back
7	IRON BUTTERFLY - Get Back
8	IRON BUTTERFLY - Get Back
9	IRON BUTTERFLY - Get Back
10	IRON BUTTERFLY - Get Back
11	IRON BUTTERFLY - Get Back
12	IRON BUTTERFLY - Get Back
13	IRON BUTTERFLY - Get Back
14	IRON BUTTERFLY - Get Back
15	IRON BUTTERFLY - Get Back
16	IRON BUTTERFLY - Get Back
17	IRON BUTTERFLY - Get Back
18	IRON BUTTERFLY - Get Back
19	IRON BUTTERFLY - Get Back
20	IRON BUTTERFLY - Get Back
21	IRON BUTTERFLY - Get Back
22	IRON BUTTERFLY - Get Back
23	IRON BUTTERFLY - Get Back
24	IRON BUTTERFLY - Get Back
25	IRON BUTTERFLY - Get Back
26	IRON BUTTERFLY - Get Back
27	IRON BUTTERFLY - Get Back
28	IRON BUTTERFLY - Get Back
29	IRON BUTTERFLY - Get Back
30	IRON BUTTERFLY - Get Back
31	IRON BUTTERFLY - Get Back
32	IRON BUTTERFLY - Get Back
33	IRON BUTTERFLY - Get Back
34	IRON BUTTERFLY - Get Back
35	IRON BUTTERFLY - Get Back
36	IRON BUTTERFLY - Get Back
37	IRON BUTTERFLY - Get Back
38	IRON BUTTERFLY - Get Back
39	IRON BUTTERFLY - Get Back
40	IRON BUTTERFLY - Get Back

CARAVAN
toert door Nederland

Bekend van de
Elipse met
hun Ariste elips
'Better By Far'
(Sparty 1008).

Bel voor inlicht.
05200
40400

Vrijdag 25 november:
De Nieuwe Pul - Uden (N.Br.)
Zaterdag 26 november:
Thole Hal - Tollebeek (N.O.P.)
Zondag 27 november:
de Buitensociëteit - Zutphen
Maandag 28 november:
de Speeddoo's - Zeeland

Denk je dat Caravan ze zal gaan spelen op hun tournee?

Zeker! Sterker nog, vlak voor ik met de lopende tour met Renaud begon, ging ik langs bij Pye in Canterbury en hij liet me de setlist voor de tour zien, en... Al mijn favoriete nummers stonden er op; je weet wel: 'Nine Feet Underground', in een versie die heel dichtbij komt bij degene die wij altijd deden in 1973. Toen kortten we hem wat in, en toen David Sinclair vertrok, wisselde ik zelfs een aantal solo's met Jan Schelhaas, dat was zeer opwindend. Ik heb nog steeds de partijen van al die nummers, en ik sta klaar ze te spelen, zodra de gelegenheid zich aandient.

Geoffrey Richardson lucht zijn hart:

Sommige fans hebben mij nooit geaccepteerd

Geoffrey is in vele opzichten het minst bekende lid van Caravan. Vraag een ieder naar een typische bezetting van Caravan en je krijgt onveranderd het antwoord Hastings, Hastings, Coughlan, Sinclair en Sinclair. Dit weerspiegelt natuurlijk de "klassieke", originele line up en bevat Jimmy Hastings die nooit een officieel bandlid was [tot "The Battle Of Hastings" in elk geval - red]. Het gaat ook voorbij aan het feit dat Geoffrey op zes Caravan studioalbums (plus live-albums) speelt, hij ontbreekt alleen op de eerste drie platen en op "Back To Front".

door Ralph Cross

Geoffreys komst in 1972 kon zeker niet de algemene goedkeuring van alle fans weg dragen, maar dat kwam meer omdat men nog vrede moest vinden met het verlies van Dave en daarna diens neef Richard Sinclair, binnen een jaar.

Tel daar nog bij op het feit dat Geoffrey altvool zou gaan spelen in een band die tot dan toe gedomineerd werd door Dave Sinclairs toetsenwerk, en je hebt duidelijk de bestanddelen voor vertwijfeling en bezorgdheid. Geoffrey is de eerste om toe te geven dat het niet eenvoudig was: "Er was sprake van een echte weerzin op dat moment en er waren ontwijkende recensies in de pers over het effect dat de altvool had op de live optredens. Ik werd gezien als een imitatie-Jimmy Hastings en sommige fans hebben me nooit geaccepteerd".

Ik herinner me, als Caravan fanaticus, dezelfde gevoelens bij mezelf in die dagen, maar ik accepteerde Pye's uitleg dat de band door moest en nieuwe richtingen moest onderzoeken. Achteraf durf ik te stellen dat Geoff een absoluut essentieel onderdeel is geworden binnen Caravan. Zijn aanwezigheid op het podium, zijn uitmuntend en veel omvattend muzikantschap, zijn loyaliteit aan de band en aan Pye, verzekerde dat Caravan overleefde en daarna een instituut werd. Zo zeer zelfs dat de naam en de band tot in de jaren negentig zijn blijven bestaan. Opnieuw heeft zijn positieve, optimistische houding geholpen bij het maken van het geweldige album "The Battle Of Hastings" en "All Over You". En dat niet alleen, Geoffrey is één van ons: hij vond CARAVAN en zijn muziek leuk voordat hij toetrad tot de band!

Viool terug in koffer

Geoffrey werd geboren in Hinckley, Leicestershire op 15 juli 1950. Zijn grootvader van moederskant werkte voor de Co-operative Society en was daarnaast muziekleraar en pianist. Geoff's vader werkte voor het Elektriciteitsbedrijf en was een semi-professionele multi-instrumentalist

die gitaar, klarinet en banjo speelde in de "Syncopated Players", samen met z'n broer Reg op drums. Vanzelfsprekend begon Geoffrey aan een muzikale loop-

lege of Art and Design. Op dat moment - 1967 - speelde hij "folk"-gitaar in het clubcircuit in de Midlands en Manchester, optredend met het werk van verlichte

baan en op zijn achtste nam hij de viool ter hand. Tegen de tijd dat hij naar de Secondary Modern School ging, was hij de leider van het orkest: "Toen ik 12 was, stopte ik m'n viool weer in de koffer, gelukkig namen mijn ouders het goed op". Hij ging toen naar het VWO waar het moeilijk was geaccepteerd te worden en waar hij last had van pestering. Intussen leerde Geoffrey echter de gitaar, die zijn ouders voor hem kochten, te bespelen: "Ik werd op een dag in 1964 gevraagd om in de lokale folk club te spelen en daar speelde ik Woody Guthrie nummers. Een aantal klasgenoten zag me daar en van de één op de andere dag hoorde ik er bij! Ik werd gezien als een vlinder die net uit zijn pop kwam, zo gaaf en cool!". Ondanks dat Geoffrey een muzikale belangstelling had, was het niet mogelijk op school muziek te maken, dus als hoofdvakken studeerde hij wiskunde, natuurkunde en scheikunde. Daarna deed hij de basis cursus aan de Nuneaton School of Art, gevolgd door het Manchester Col-

geesten als John Renbourn en Bert Jansch voor de prijzige som van £12,- per avond. Industrieel ontwerp kon hem niet bekoren en dus, als een echte hippie, kapte hij er mee en ging terug naar Nuneaton. Gedurende de periode 1969 tot 1972 zat Geoffrey op de Winchester School of Art waar hij schilder- en boekdrukkunst deed en hij cum laude afstudeerde.

In zijn eerste jaar op Winchester, formeerde hij met een vriend een band genaamd "Red Acid". Aan de bezetting van gitaar, drums, saxofoon en klarinet voegde Geoffrey viool en gelegenheidsbas toe. In 1970 reisden de bandleden naar de Universiteit van Southampton in de hoop Caravan live te zien spelen. Geoffrey vertelde: "Ik kocht 'If I Could Do It All Over...' daar in een winkel. Helaas ging- en we nog wat drinken voor de gig, raakten laveloos en liepen het concert mis!". Niettemin was de invloed van Caravan stevig geworteld en Red Acid begon Caravannummers te coveren, met name "If I Could...". Ze speelden ook een versie van

"In The Court Of The Crimson King"! De band heeft er nooit naar gestreefd eigen nummers te schrijven, noch een platencontract te krijgen: "We beperkten onze live-optredens tot de naaste omgeving en waagden ons niet verder dan Southampton. De band was serieus met de muziek bezig, maar tegelijkertijd maakten we veel lol".

Geoffrey deed ook solo-optredens, de meest lucratieve was de uitnodiging om te spelen op tentoonstellingen van werk van de docenten van de Faculteit: "Ik ging dan naar Londen voor al die besloten bezichtigingen en bespeelde mijn altviool in de hoek van de kamer. Ik werd "uitbetaald" in afdrucken en tekeningen, waarvan er nu flink wat heel wat waard zijn".

"Breng je maat mee"

Het contact met Caravan kwam nu dichterbij dan ooit tevoren en werd gelegd in een ontmoeting met Steve Borril van de universiteit van Kent, bassist in "Spirogyra" (een Britse folk band; niet die uit Amerika). Steve was bevriend met de drummer van Red Acid en was onder de indruk van Geoff's spel: "Hij zei tegen me dat Spirogyra zijn violist dreigde kwijt te raken en hij bood mij de baan aan, zodra als ik afgestudeerd was aan Winchester. In de zomer van '72 trok ik in Steve's huis en sliep daar op de vloer tussen de repetities voor een Britse tournee door. Op dat moment viel de band uit elkaar, entwee weken lang zat ik flink omhoog".

Op dat zelfde moment was Caravan op zoek naar vervanging voor de vertrekkende Steve Miller en Richard Sinclair: "Pye Hastings kwam aan bij Steve Borril's huis in Canterbury en zei dat hij hem auditie wilde laten doen voor de vrijgekomen positie van bassist. Hij zei ook: "Breng je maat mee", toen hij hoorde dat ik altviool speelde. Uiteindelijk kwam aan het licht dat hij al van mij gehoord had en dat hij er op uit was mij uit te proberen. Ik speelde pas één jaar altviool. We repeteerden zonder iemand op toetsen en ik stond versteld van het resultaat. Ik vond het een eer gecontacteerd worden voor twee weken voor de gage van £13,-". Met de auditie van Derek Austin op toetsen en Stu Evans op bas, kon Caravan beginnen met de repetities in Gaverney Village Hall (waar anders????), gevolgd door het eerste optreden in oktober in Bern in Zwitserland: "Het viel goed, hoewel het voor mij de vuurdoop was. Het kwam allemaal zo groot over en daar zat ik dan als professioneel muzikant die £25,- per week betaald kreeg!".

Scherp komen of oprotten!

In februari 1973 stond de band op het punt te gaan toeren door Australië en

Nieuw Zeeland, samen met Slade, Lindesfarne, Status Quo en Black Feather: "Het was een vreemde, maar opwindende toer. Een aantal bands zoals Status Quo gedroegen zich nogal heftig en een aantal hotels werden verbouwd, maar wij waren de nette jongens!". Terug van de tournee was het duidelijk dat botsingen tussen persoonlijkheden de stabiliteit van de band bedreigden: "Pye heeft de leiding

en Derek werd nogal assertief, dus ik neem aan dat zijn vertrek onvermijdelijk was. Stu was een bescheiden gozer en ik weet nog steeds niet goed waarom hij vertrok".

Het heeft Geoff tijd gekost om zich gelijkwaardig binnen de band te voelen: "Tegen de tijd van de eerste Amerikaanse tour in 1974, stond ik op gelijke voet en dat werd nog versterkt doordat de Amerikaanse tournee zo goed verliep". Geoffrey begon zich verder te ontwikkelen en werkte aan een Kevin Ayers album werd gevolgd door opnames met Cafe Jacques en Penguin Cafe Orchestra. Tegen de tijd van de opname van "Better By Far" begon de populariteit van de band ook terug te lopen: "Rond die tijd was Miles Copeland, onze manager, bezig ons te kleineren, op zijn zachtst gezegd, en hij adviseerde Caravan weer "scherp te raken of op te rotten", terwijl hij pocht dat hij genoeg jonge groepen had en onze rommel niet nodig had". De opkomst van de punk sloeg de band daadwerkelijk met stomheid: "Ik begon tijd te maken om te spelen met andere muzikanten en kon redelijk rondkomen van sessieverdiensten. John Perry en Rupert Hine stuurde werk mijn richting uit. Ik besloot CARAVAN te verlaten en op 14 april 1978 zei ik tegen Pye dat ik vertrok. Het was niets persoonlijks, we hadden geen ruzie, de tijd leek er rijp voor".

Baan voor het leven

Miles Copeland adviseerde Geoff een band te beginnen met Curved Air-zangeres Sonja Kristina en Stuart Copeland (Miles' broer): "We repeteerden een tijdje in Hampstead maar het werkte niet. Stuart speelde nog maar net drums en het zag er niet naar uit dat het zou gaan klinken. Het had gekund dat als ik het was blijven proberen, mij de baan van gitarist in The Police was aangeboden!". Het sessiewerk ging door, net als werk met The Buzzcocks en Captain Sensible. Hoewel hij druk bezet was, sloot Geoff zich weer aan bij Caravan voor "The Album", waarvan de techniek gedaan werd door een vriend, Stephen Tyler: "Ik kon de verleiding niet weerstaan mee te doen". Geoff was betrokken bij een aantal live-optredens met Caravan voordat hij opnieuw vertrok.

Frontman

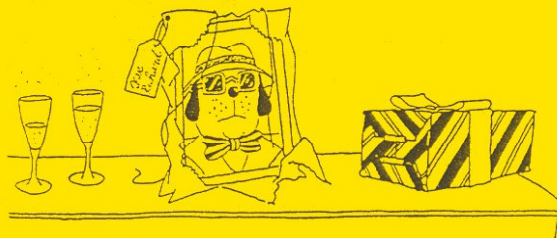
Hier aangekomen bespreken Geoff en ik een aantal zaken die te maken hebben met zijn werk met Caravan, in het bijzonder (met name) zijn invloed op de muzikale richting van de band. "Ik heb nooit Pye in zijn positie als leider van de band naar de kroon willen steken, maar ik bleef bezig stukjes weg te hakken, zodat een aantal van mijn ideeën werden overgenomen. Eerst was er de fluit in 1974, die ik voor die tijd niet veel bespeeld had en daarna was er een Fender Jax gitaar in 1976. Pye stond niet te springen om mij te laten spelen, maar ik hield aan! Ik heb Pye min of meer overtuigd mij een gooi te laten doen naar het schrijven van nummers, ook al is dat niet mijn sterkste punt. M'n eerste stuk was 'Fear And Loathing In Tollington Park Rag'. Ik nam ook de vocalen voor mijn rekening op 'Golden Mile', dat was geschreven door John Atkinson, met wie ik in een band zat, genaamd 'The Purple Hipster' in 1979 -1981". (In deze periode produceerde Geoff een album van lokale groepen, het album getiteld 'First Offenders'). We hebben het ook over Geoffreys rol op het podium en over het feit dat hij geleidelijk aan de frontman werd. Wie zich een live uitvoering van 'Hoedown!' herinnert, begrijpt waar ik het over heb! "Het is nooit de bedoeling geweest dat dat zou gebeuren. Ik ben het er mee eens dat ik meer extrovert ben, waardoor het gewoon gebeurt, maar, belangrijker nog, Pye was er gelukkig mee: er is een goede balans tussen ons. Ik geniet van optreden, toeren en het leven onderweg.

Een fijne vent

Wat is zijn favoriete Caravan album? Geoffreys eerste keus is "For Girls That Grow Plump...". "Wat losstaande nummers betreft, heb ik een voorkeur voor die, die 'drijven', zoals "Nine Feet Underground" en "Place Of My Own". Terwijl

een pianosolo. En een tweede bassolo van Richard, die tegelijkertijd de didgeridoo met de basvox imiteerde. 'Telafel Shuffle' werd de song van Hans Waterman. Kennelijk voldoende warmgedraaid, had hij er alle vertrouwen in dat de anderen hem zouden volgen in de rijk opgetuigde versie, die hij er van wilde maken. Hammondorgel, fikse clarinetpartijen en een fraaie bassolo, maar vooral Watermans wisselende, vele accenten leggend drumwerk gaf de shuffle een ongelooflijke drive. Dave Rees-Williams werkte het atonale element binnen de song in een korte orgelsolo mooi uit. Met 'What's in the world' en 'Only the Brave/Plan it Earth' naderde het optreden z'n einde. De eerste kreeg een mooi uitgesponnen en gecompliceerd intro mee. Bij de slotsongs liepen een paar dingen mis, kennelijk ging de vermoedelijk meespreken. Een mooie ingehouden orgelpartij en de clarinet van Tony Coe rondde de song en het optreden af. Meer dan tevreden trokken de aanwezigen huis-, hotel- en campingwaarts. Dit optreden was meer dan voortreffelijk. Zo'n optreden meemaken is puur geluk.

From the CoCaCap*ts Table

* Geweldige tijden maken we mee: CARAVAN naar Nederland? Dan verbeteren wij de produktiewijze van het CoCaCamp*azine! Helaas, dat viel tegen. Vandaar onze verontschuldigingen: deze aflevering is iets te saai enz., enz. uitgevallen en kent teveel typen- en plakfoutjes. We zijn toe aan een cursus topdeskpublishing. Wie, o wie, van de medefans meldt zich.

STAARTJE MET ORGELCONCERT

Voor de volgende dag stond nog een orgelconcert, verzorgd door David Rees-Williams, in de Grote Kerk van Harlingen op het programma. De ervaring van de avond ervoor maakte dat uw CoCaCap*t er vol verwachting naar uitkeek. Rond de klok van drie stroomde de kerk vol met fans - al moest een aantal verstek laten gaan vanwege het reisschema van de terugreis. Maar niet alleen de fans togen ter kerke. Menig Harlinger had kennelijk lucht gekregen van het concert en was present. De kerk vulde zich met tientallen, die niet wisten wat ze mochten verwachten. Het zorgde voor een leuke, verwachtingsvolle ambiance. David Rees-Williams stelde hen niet teleur, getuige het applaus - terecht uiteraard - dat hij en companen Coe en Sinclair van dit geschakeerde publiek mochten ontvangen. Ook de vocale nummers vielen in de smaak, al was de balans tussen stem en orgel niet geheel de juiste. Uiteraard mag de versie van 'For absent Friends' - waarmee het concert geopend werd - niet onvermeld blijven, evenmin als 'What's in the World' dat als tune for Bosnia opgedragen werd aan de ongelukkigen daar. Verrassingen waren er ook: Dankzij de hulp per fax van Dave Stewart, was de annotatie van Hatfields 'Fol de Rol' en 'Calyx' beschikbaar. Dave en Richard maakten er al

improviserend juweeltjes van. Het publiek besloot dan ook tot een staande ovatie. Reden voor David Rees-Williams om nog eenmaal achter het orgel te klimmen voor een toegift op niveau: de Toccata in E van vader Bach.

MEER DAN GESLAAGD

Het Canterbury-festival te Harlingen is meer dan geslaagd. En nu maar hopen, bidden en werken aan een volgend. Want alleen de mogelijkheid regelmatig op te kunnen treden, het ondervinden van waardering van de kant van publiek en fans, kan onze muzikale helden ervan weerhouden het bijltje er bij neer te gooien. Wie een beetje fan is, handelt daarnaar en zorgt dat-ie present is bij optredens. Alle lof uiteraard naar de organisatoren. Teatse Vogelaar, Jacques van den Oever, Albert Jansen. Heather Kinneer, Richard Sinclair en overige getrouwen.

Ps: Tijdens het optreden in de tent zijn opnamen gemaakt. Ook het kerkconcert werd geregistreerd. Dat alles voor de productie van een mooie CD. Helaas zijn de opnamen niet vlekkeloos op tape terecht gekomen. De kwaliteit laat te wensen over - meldt Teatse Vogelaar ons. Geen CD dus - en dat is echt bijzonder jammer. Beide optredens met Richard Sinclair waren het zondermeer waard.

Tekstbijdragen, commentaren, illustraties zijn zeer welkom. * The Continental Caravan Campaign heeft een eigen postbankrekening 16 34 294 t.n.v. J.A. Smit-CoCaCamp*. We ontvingen f 247,50 aan giften in de afgelopen maanden van: G.A. Ouwens, G.M. Ouwens, P. de Wildt, R.J. Ouweland, D. Mol, A. Lageveen, E.A. Lantinga, R.P. van Putten, en R.P. Cijis. De gulde gevers worden hartelijk bedankt. Uw CoCaCap*t hoopt dat vele medefans dit voorbeeld volgen. De kosten van deze aflevering bedragen f 260,-. Dit is exclusief de kosten van promotie in binnen- en buitenland van de concerten. * Groot feest - CARAVAN in Holland en dan hebben we het nog niet eens over de verrassingen die we in petto hebben....

Canterbury-festival in Harlingen 21 & 22 september 1996

RICHARD SINCLAIR OP Z'N BEST

En hij niet alleen.....

De vriendschap voor Richard Sinclair en zijn muziek is laatste twee jaar stevig opgebloeid in Harlingen. Een optreden, samen met Richard in café De Pijpenla - voorjaar 1996 - bracht bij Teatse Vogelaar en zijn vrienden, verenigd in de formatie De Pleegzusters, de lang sluimerende liefde voor de Canterburyaanse jazzrock in een acute fase. Dit smaakte naar meer! Voorjaar en zomer aasden ze op een kans om groter uit te pakken, op een niveau dat hun en onze Helden uit Canterbury meer past. Toen de kans zich voordeed om gedurende een weekende in september te kunnen beschikken over de poffertjestent, die het havenfront van Harlingen siert, was het besluit snel genomen:

We organiseren een Canterbury-festival.

Welnu, de pleegzusters hebben bewezen hun mannetje te staan! Een grootse opzet kwam tot stand, getuige de ambiance: de poffertjestent was met tientallen meiers uitgebouwd, daarbinnen de sfeer van een Engelse pub, een kleine expositie met bezienswaardigheden en nostalgica. Groot ook, getuige het programma met onze Canterburger van eigen bodem, Robert Jan Stips, oprichter van Supersister, de nederlandse Soft Machine en haast niet weg te denken uit The Nits, Hugh Hopper en z'n FrangloDutch Band en 'starring' Richard Sinclair met band. En wat voor een band!

PLEEGKINDERKOOR

Na weken van voorbereiding, was de grote dag daar. Stipt op zaterdag 21 september, 16.00 uur viel de opening van het Festival. Een kinderkoor zong tijdens de tea met Richard een aantal Sinclair-klassiekers. Met name de uitvoering van "Golf Girl" verdient in onze geluidsannalen opgenomen te worden.

Vervolgens trad de formatie Richard & De Pleegzusters aan: Eigen werk, naast Hatfield-tunes passerende de revue, waarbij het heel plezierig was Richard weer eens 'Back to Hernebay Front' - uiteraard onder vervanging van de Engelse badplaats voor de Friese

havenstad -te horen zingen. Altijd weer een dijk van een song live, niet in het minst door de improvisaties van Richard.

STIPS PRIMEUR

De avond begon met het optreden van Robert Jan Stips en z'n nieuwe band, gepresenteerd als Stips. Een primeur, omdat het een van de eerste optredens voor Robert Jan met de eigen band was na z'n afscheid van The Nits. De driemansformatie begon onmiddellijk in een hoge versnelling, echt 'ouderwets' frenetische orgelmuziek, zij het dat drummer Roy Bakker met een strakke beat ervoor zorgde dat de muziek fris en allesbehalve gedateerd overkwam. Gespeeld werden de songs, die op de inmiddels verschenen CD 'Egotrip'te beluisteren zijn. Stips sloot af met een hommage aan de Canterbury-groepen. 'We do it again' heette de optimistische parafrase op de bekende Soft Machine song. Goede, spannende muziek kan altijd weer op publiek rekenen, zo luidde z'n credo.

HUGH HOPPER

The Hugh Hopper Band trad aan zonder toetsenman Dionys Breukers en met een nieuwe drummer, Maarten Kruiswijk, in de gelederen, dus als kwartet. Het spel van de band was rockiger, en strakker dan te beluisteren viel tijdens het optreden in Vredenburg, maart 1994 (met Richard Sinclair solo in het voorprogramma). Een zekere heroriëntatie op 'beats', die hedenondage zo nadrukkelijk een trend zijn in de popmuziek. Helaas geen Hopperdeskundige, kan uw CoCaCap't weinig meedelen over de gespeelde nummers. Slechts zijn oordeel dat er lekker gespeeld werd, zoals gezegd binnen het idioom van de rock. En dat er flink wat nieuwe nummers te horen waren, getuige het gebruik van bladmuziek. Al met al een optreden dat klonk naar meer, bijdroeg aan een prima

sfeer en de toon zette voor het concert van Richard Sinclair en band. En wat voor een band!

RICHARD SINCLAIR

Op toetsen David Rees-Williams, een nieuwe kameraad, met wie Richard aan de Genesis-tribute CD 'Supper's ready' het nummer 'For absent Friends' bijdroeg. Op gitaar Patrice Meyer, de solo-gitarist uit de Hugh Hopper Band, die dus een tweede optreden vor z'n rekening nam. Hans Waterman (ooit Solution) op drums. Tony Coe op clarinet en ons al bekend van z'n bijdragen aan Richards tweede solo-CD 'RSVP'. Een gelegenheidsformatie van allure en een hoge graad van routine. En een bijna primeur voor Harlingen: Alleen bij de presentatie van CD is de muziek live door een band gespeeld. Hoog gespannen verwachtingen derhalve! Waarbij het de vraag was hoe snel men op elkaar ingespeeld zou zijn, zeker nu drummer Hans Waterman nauwelijks de gelegenheid had gehad zich de muziek eigen te maken. Een tape tijdens de rit naar Harlingen moest zelfs uitkomst bieden. Bewonderenswaardig zoals Waterman zich met verve er letterlijk en figuurlijk door heen sloeg! De andere bandleden voelden zich onmiddellijk geïnspireerd. Begonnen werd met 'What's rattlin'', een lied dat een beetje het credo lijkt van Richard. Met een clarinet solo door Tony Coe. Daarna volgden 'Outback of Canterbury' met een pianosolo van David, en 'xxxxxxx' waarin drie man met een solo excellerden: wederom Tony Coe, vervolgens Patrice Meyers en de eerste bassolo van Richard, daarbij fraai ondersteund door het orgel van David Rees-Williams. Een overschakeling naar een sneller tempo gaf de song een hypnotiserend ritme. 'Over from Dover' bracht ons nieuwe solistische variaties op clarinet, gitaar en

hij het er mee eens is dat Caravan het succes binnen handbereik had, erkent Geoffrey de zwakte: "We waren te 'alternatief' en zwakend en ik kan me voorstellen dat de songs te grillig waren".

Geoff blijft zeer druk bezig, maar ziet toch kans heetische toer- en opnameschema's te combineren met het leven als een getrouwd man: "Ik trouwde in 1976 en ik heb een zoon Tom, die ik vanzelf-

Dit alles doet de vraag rijzen hoe hij er in slaagt alles in te passen. "Het is een nachtmerrie: een aantal keren moest ik echt huilen omdat ik dingen moest afzeggen; pakweg £1000,- verdween met één telefoontje. Het was me gelukt om de Amerikaanse tournee met de Penguins in te passen, gevolgd door optredens met Murray Head en daarna een toer door Europa met de Penguins tot aan kerst, maar de eerste twee concerten werden

aantal anekdotes ter sprake, die de moeite waard zijn hier vast te leggen. Ten eerste: hij verliet Caravan in 1978, maar zweert dat hij terugkeerde om een aantal opnames te doen met de band. Misschien komen deze opnamen op een dag boven water, zoals de "Cool Water" sessies. Ook verhaalt hij af over de periode dat hij aan het opnemen was met Café Jacques in de Farmyard Studios. The Anthony Phillips Band was daar op het zelfde moment "Sides" aan het opnemen. John Perry speelde bas voor Anthony en Rupert Hine produceerde - oude vrienden en 'muzikale maten' van Geoffrey vanzelfsprekend. "Er bestond een vriendschappelijke rivaliteit tussen de twee bands en we organiseerden een voetbalwedstrijd, die zij wonnen met 9-0. Echter, tijdens de wedstrijd beweerde Anthony dat ik een doelpunt in eigen goal maakte, wat ik ten stelligste ontkende. Als je de binnenhoes bekijkt van de CD van Anthony, dan kun je dit in druk vereeuwigd zien: aan het einde van de lijst met doelpuntmakers staat "Richardson E.D." (tussen twee haakjes: Anthony Phillips is de oorspronkelijke gitarist van Genesis en heeft sindsdien rond de 20 albums gemaakt, inclusief "Sides" - Virgin CDOVD 316). Ondanks Geoffreys andere verplichtingen, gaat Caravan hem duidelijk zeer aan het hart, waar de nauwe band, die hij heeft met Pye, aan bijdraagt. Dit geeft goede vooruitzichten voor zijn betrokkenheid bij Caravan in de toekomst. Hij is erop gebrand met de band opnames te maken en speelt graag bij optredens mee als dat mogelijk is. Hij heeft ontzettend genoten van het werk aan 'The Battle Of Hastings' en is enthousiast over het op acoustische leest geschiedde 'All Over You'. Zijn eigen album, "Viola, Mon Amour", gaat opnieuw uitgegeven worden door HTD-Records (CD 045) met de toevoeging van twee nummers: "Ollies Tune" en "Les Arts (Winchester)". Beiden werden voltooid in Pye's huis met Julian als technicus.

Overgenomen uit: Caravan Newsletter, maart 1996.

Geoffrey Richardson

Viola Mon Amour

sprekend mis als ik weg ben. Bijvoorbeeld in 1992, zat ik drie maanden in Parijs, aan het werk met Renaud, maar ik overleefde het!". Soundtrack- en sessiewerk blijven binnenstromen: "Ik had een studiobedrijf en uitgeverij met Peter Veitch in Milton Keynes, maar helaas is hij overleden in 1990. Ik houd van werken met zangers en ik sta open voor alle soorten muziek. Ik heb het gevoel dat ik op mijn best ben als ik anderen help iets te bereiken". Geoffrey besteedt een groot deel van de tijd aan toeren, met name met Steve Hillage. Werken met Renaud, "een Franse supersier", droeg ook bij aan zijn reputatie. Geoffrey blijft ook de vinger aan de pols houden aan het Winchester College of Art, waar hij twee dagen per trimester werkt. "De leerlingen weten dat ik muzikant ben en velen onder hen vinden de muziek van Caravan leuk!". Op de vraag of de tijd zal komen dat hij het rustiger aan gaat doen, antwoordt Geoffrey: "Het een leidt tot het ander en ik krijg het alsnau drukker. Dat neemt niet weg, dat ik het helemaal niet erg zou vinden om een volledige baan aan het Winchester College aangeboden te krijgen!".

Verdwenen met één telefoontje

geschrapt. Nu zag februari er onmogelijk uit met herziene tournees die elkaar overlappen. En in maart werd ik verondersteld aan het werk te zijn met Jim Leverton en mogelijk Noel Redding -we worden "Country and Western" artiesten! Het probleem van de agenda's doet pijn aan de portemonnee en pijn aan het hart". Ik was ook geïntrigeerd door het andere werk waar Geoff mee aan de gang was. Ik kwam te weten dat Rashid een Algerijnse ster is, razend populair in Frankrijk. Geoffreys betrokkenheid liep via Steve Hillage. Werken met Renaud, "een Franse supersier", droeg ook bij aan zijn reputatie. Geoffrey blijft ook de vinger aan de pols houden aan het Winchester College of Art, waar hij twee dagen per trimester werkt. "De leerlingen weten dat ik muzikant ben en velen onder hen vinden de muziek van Caravan leuk!". Op de vraag of de tijd zal komen dat hij het rustiger aan gaat doen, antwoordt Geoffrey: "Het een leidt tot het ander en ik krijg het alsnau drukker. Dat neemt niet weg, dat ik het helemaal niet erg zou vinden om een volledige baan aan het Winchester College aangeboden te krijgen!".

In eigen doel

Tijdens ons gesprek, brengt Geoffrey een

From the CoCaCap't's Table

Interview met Geoffrey Richardson:

Ik ben deel van de legende

door Aymeric Leroi

Geoff, je rol in Caravan is in de loop der jaren veranderd. Eerst werd je ingehuurd als altviolspeler, daarna begon je fluit en gitaar te spelen, je eigen composities te schrijven en je deed zelfs de aankondigingen op het podium voor de band. Het laatste Caravan album "All Over You" is vrijwel geheel door jou en Pye opgenomen. Dit alles terwijl je constant dan weer wel en dan weer niet in de band zit. Hoe komt dat?

Wel, op dit moment liggen de zaken een beetje gecompliceerd. Caravan gaat een aantal optredens doen in Engeland, en ik ben in Frankrijk op tournee met Renaud. Ik heb tegen Pye gezegd dat ik deze tour niet kon laten schieten, omdat we 40 concerten doen in de komende maanden, terwijl de Caravan tournee slechts uit een handvol optredens bestaat. Dat is te weinig. Pye vond dat heel vervelend. Maar

mijn brood te verdienen. Het was nodig dat ik mijn muzikale horizon verbreedde. Dus deed ik mee met projecten van John Perry, Mike Giles en dergelijke. En in 1979 begon ik in Frankrijk te spelen met Murray Head.

Wat vind je van de muzikale evolutie die Caravan heeft doorgemaakt sinds, laten we zeggen, "Cunning Stunts", en de verschuiving van 'progressive rock' naar een meer 'commerciële' stijl?

Wel, dat is Pye's worsteling, weet je. Hij wil meer "poppy" songs schrijven om meer geld te verdienen. Op een bepaalde manier heb ik niet het idee dat de geest van Caravan is. In de geest van Caravan ligt meer het spelen van lange, vreemde vooruitstrevende dingen, in de geest van de jaren zestig en begin jaren zeventig. Hoewel, voor een deel is het er

Altviol was nogal een ongewoon instrument voor een rockband. Ik heb begrepen dat Caravan-fans in eerste instantie sceptisch reageerden.

Ach ja, ik heb wel vaker gezegd dat ik gezien werd als 'imitatie'-Jimmy Hastings. (Lacht). In het begin was het moeilijk, maar nu is er weemoed onder de Caravan-fans naar de dagen van de altviol, het is ook deel geworden van de legende. Eigenlijk speel ik oorspronkelijk viool. Ik zat in een band, Red Acid, aan de Winchester University en op een dag stapte de drummer op mijn viool en vernielde hem volkomen... Dus ik ging naar de muziekhandel, probeerde een altviol uit, viel op het geluid en kocht hem. Nadat ik de universiteit verlaten had, ging ik in Canterbury wonen en ontmoette daar Pye Hastings. En Pye was er in geïnteresseerd om zo'n instrument in de band te hebben.

Er is een vreemde toevalligheid die ik heb opgemerkt bij Caravan: elke keer wanneer Richard Sinclair terug komt, ben jij er uit; en elke keer dat jij terug komt, stap je er uit. Liggen jullie elkaar niet?

Onzin....maar... om kort te gaan: Richard is een soort rebel, hij moet altijd die moeilijke, jazz-achtige dingen doen. Er is daarover een conflict tussen Richard en Pye. Pye wil drie-minuten popsongs doen en Richard wil experimenteren. Dus is er een conflict... Weet je, we namen 'Golf Girl' opnieuw op voor de 'All Over You'-CD, en Richard zag dat helemaal niet zitten, dus boden we hem aan zelf de vocalen te doen. Hij zei tegen ons dat het voor hem moeilijk was om daar tijd voor te vinden, hij ging een week naar Frankrijk of zoiets. Maar het was best mogelijk voor hem om het te doen, en hij deed het niet. Misschien is hij wat slecht georganiseerd, en is dat alles.

Een tijd geleden heb je een eigen solo-album uitgebracht. Kun je daar iets meer over vertellen?

Ja, het heet 'Viola, Mon Amour'. Het is uitgebracht op Voiceprint, een kleine platenmaatschappij in het noorden van Engeland. Er waren plannen met HTD, Caravans huidige label, om het opnieuw uit te brengen, maar na alle problemen met de optredens, zagen ze er vanaf. Op dit moment componeer ik voor 'Viola, Mon Amour 2'.

nog steeds wel, want al denkt Pye dat hij goede popsongs schrijft, ze hebben nog steeds iets heel ongewoons over zich.

Waarom speel je zoveel verschillende instrumenten?

Dat komt omdat ik geïnteresseerd ben in instrumenten. Ik houd van ze, ik koop steeds weer nieuwe instrumenten. Ik denk dat ik nu veertien verschillende instrumenten bespeel. Ik ben net begonnen met het spelen van de cello. Ik speel daar nu vijf maanden op. Ik had hem bij me toen ik in Parijs was, en ik heb hem zelfs gebruikt tijdens een repetitie.

zo is het leven. Ik moet dit jaar ook al zes optredens met het Pinguin Cafe Orchestra opzeggen. Het is moeilijk hoor, weet je, omdat ik in Renauds band zit. De leden van Caravan namelijk, die hebben allemaal gewone baantjes en ik ben professioneel muzikant. Maar we blijven goede vrienden, en ik hoop dat ik volgend jaar een aantal optredens mee speel.

Wat was de reden voor je eerste vertrek uit Caravan, in 1978? Was je de muziek zat?

Oh nee, helemaal niet, het ging met de band gewoon bergafwaarts. Ik was gedwongen om sessiewerk te doen, om

007

Minder bekend is dat 'L'Auberge Du Sanglier/A Hunting We Shall Go/Pengola/Backwards/Hunting Reprise' en 'Memory Lain, Hugh' als blauwdruk heeft gediend om de eerste vijftien minuten (en vijf seconden) van de James Bond 'Never Say Never Again' te monteren. Deze nummers van Caravan vinden we op het album 'For girls who grow plump...' 'Never Say...' (uit 1983) is een bijzondere James Bond. De titel is een verwijzing naar de terugkeer van Sean Connery. Met toupet speelt weer de hoofdrol terwijl hij, toen hij stopte in 1971, riep nooit meer een Bondfilm te doen. Roger Moore had het stokje dan ook al overgenomen, in hetzelfde jaar verscheen 'Octopussy'. 'Never Say' is geen officiële James Bond, en CARAVAN schreef een onofficiële Bond-song!

Het montaren van films op muziek is ontwikkeld door Alfred Hitchcock in 'Psycho' (de douchescène!). Het ritme en de opbouw naar een climax in de muziek worden gebruikt voor een bepaald effect in de film. Ook de opening van elke James Bondfilm wordt zo gemonteerd. Maar bij 'Never Say' was de muziek van huiscomponist John Barry nog niet klaar. Het geval wilde dat een jonge technicus 'For Girls Who Grow Plump...' op zijn bandrecorder had staan. Dit was een zogenaamde *eight track cartridge* (acht sporen band) waarop het laatste nummer meteen overgaat in het eerste nummer. Pink Floyd heeft daar wel eens mee gespeeld door voor 'Animals' tussen deel II en deel I van 'Pigs On The Wing' een overbruggend stuk met gitaarsolo (overigens door Snowy White) te

schrijven. Voor 'Never Say' is gebruik gemaakt van 'A Hunting' en van 'Memory Lain', maar niet van 'Headloss'. Toen met de CD-speler de mogelijkheid ontstond dat iedereen 'Hunting' en 'Memory' direct na elkaar, en 'Memory' en 'Headloss' los van elkaar (dus 'Headloss' bijvoorbeeld niet) kan beluisteren, zijn er voorbereidingen gemaakt om op 'For Girls' 'Headloss' een

geassocieerd worden met snelle auto's en niet met caravans'. De CD dient vanaf nummer 7 gewoon aansluitend aan de herkenningstone, 'The James Bond Theme', gestart te worden. De zigeunerklanken van 'L'Auberge' klinken en we zien James Bond op een jacht ontwaken in de armen van een Hongaarse schone. Met de rust is het snel gedaan als op de schurende explosie, waar 'A Hunting' mee begint, het jacht geramd wordt door een onderzeer. James springt de kade op en in de bekende Austin Martin DB-5, waarna er zich een klassieke achtervolgsscène ontspint. De accenten in de muziek zijn zeer vernuftig gebruikt bij de choreografie van de actie- en gevechtsscènes. Het hoogtepunt is de beroemde James Bond-begintitelsequentie. Niets ten kwade van het later ingevoegde titelnummer, maar de zwemmende silhouetten van naakte dames zijn een extra genot om naar te kijken met 'Backwards' er onder. Hierna volgt nog 'A Hunting Reprise' en 'Memory Lain, Hugh', welke laatste gebruikt werd om Bond-girl Kim Basinger te begeleiden als ze uit het zwembad klimt.

Meer informatie:
<http://www.5thdimension.UK/musictheory/CARAVAN.html>.

Epiiloog

De muziek van CARAVAN leent zich goed voor dit soort theorieën. Ook ik moet echter er op wijzen dat deze ideeën niet noodzakelijk op feiten gebaseerd zijn. Maar zeg nooit nooit! Zet daarom je video aan en je koptelefoon op en je speurtocht begint.

Caravananalysis will return in 'A Day in the Life of CARAVAN'.

apart nummer te geven. Kijk maar op de CD-schijf. 'Headloss' krijgt daar nummer 2. Ook zou de dame op de hoes van 'For Girls' weer naakt, zoals oorspronkelijk bedoeld was, -als een Bond-Girl- worden afgebeeld. Dit om de band met Bond te onderstrepen. De opdracht lag al bij de drukker toen op het laatste moment het bericht kwam dat de producent van de 'echte' Bondfilms, Albert R. Broccoli, niets te maken wilden hebben met CARAVAN. Of zoals zij stelden: 'James Bond moet

Concert informatie

Overnachten in Utrecht en Groningen:

Utrecht:

- VVV, Vredenburg 90, Postbus 19107, 3501 DC Utrecht, tel 0900 414 14 14 (50ct. p.m.), fax (030) 233 14 17.
- **Camping De Berekuil**, Arienslaan 5, tel (030) 271 38 70, fax (030) 272 14 36. Ook bungalowverhuur (wel reserveren!).
- **Jeugdherberg te Bunnik**, tel (030) 656 12 77, fax (030) 675 10 65.

Groningen:

- VVV, Gedeempte Kattendiep 6, 9711 PN Groningen, tel 0900 202 30 50, fax (050) 313 63 58.
- **Camping Stadspark Groningen**, Campinglaan 6, Groningen, tel (050) 525 16 24, fax (050) 313 63 58/311 02 58.
- **Camping Groningen International**, Woortmansdijk 1, Groningen, tel (050) 404 14 33, fax (050) 542 45 21.
- **Simplon Jongerenhotel**, Boterdiep 73.2, Groningen, tel (050) 313 52 21, fax (050) 313 30 27.

ZIJN ER VRAGEN, NEEM DAN KONTAKT OP MET COCACAMP*. Bij voorkeur per fax: 0299-42 99 85

BIJZONDERE AANBIEDING

Elke fan, geregistreerd bij CoCaCamp*, die drie kaartjes koopt via CoCaCamp* voor het optreden in Tivoli, Utrecht, krijgt ter herinnering de dubbel-CD met de opnamen van dit concert.

Hoe kom je hiervoor in aanmerking?

Stort f 82,50 - 3x f 25,- + f 7,50 verzendkosten - op POSTBANK rek. no 16 34 294 t.n.v. J.A. Smit - CoCaCamp*, Tielstraat 112, 1107 RC Amsterdam. Wacht niet te lang, want voordat het bedrag is overgemaakt, zijn we ook minstens een week verder! Voor de fans die drie kaartjes kopen voor het concert in de Oosterpoort te Groningen, hopen we nog iets moois te regelen. Dit geldt zeker voor de fans die voor beide concerten kaartjes kopen. Je doet er dan ook goed aan een kwitantie van de aankoop te vragen - en te bewaren natuurlijk! Wie minder dan drie kaartjes koopt, mag uiteraard bij CoCaCamp* bestellen. In dat geval is bestellen op de gebruikelijke wijze - aan de zaal, via de postkantoren, echter wel zo handig - het scheelt ons een hoop administratie! Uiteraard betaal je dan de bekende reserveringskosten, etc.

lees verder op pagina 14

meter. De aandacht voor de juiste route is wat verslapt, zodat we na ruim een kwartier rijden opnieuw Norwich binnen-komen! Daarna gaat het verder goed richting Royal Tunbridge Wells. Voor de lunch stoppen we in een pub, een stukje van de snelweg. Het uitzonderlijke vindt plaats. Ze hebben geen thee in huis. Een Engelse pub zonder thee!

We zijn op tijd in Royal Tunbridge Wells om opnieuw de soundcheck mee te maken. Daar treffen we ook CoCaDolf*M, die overgekomen is uit Nederland om het slotconcert mee te maken.

We hangen lang rond in het theater en bij CARAVAN: Met een groepsfoto als resultaat. Opnieuw moeten we opschieten om niet te laat te komen. We brengen het diner terug tot "fish & chips" en zijn klaar voor het laatste optreden. Omdat het niet al te ver van Canterbury is, rekenen we op een massale opkomst. Dat komt niet uit. Terwijl toch met grote, verlichte letters op The Assembly Halls staat aangekondigd: "8.00 PM CARAVAN". Licht het aan de maandagavond? De band doet er alles aan om nog een keer te vlammen.

Afscheid

De waardering bij het publiek is ook nu groot. Toch blijft het voor menig fan van het eerste uur moeilijk om afscheid te nemen van "The land of grey and pink". Dat zit er toch wel aan te komen. CARAVAN moet door. Dat was toch zo ideaal met een CARAVAN? Steeds maar weer een stukje verder, naar een andere omgeving. En daar is Pye volop mee bezig. Op zoek naar nog één keer het grote publiek, het succes dat hem en de anderen toekomt.

Muzikaal nieuws

* **Dave Sinclair** heeft de afgelopen maanden hard gewerkt aan een wel heel speciale opname - een *Kerstsingle*. Gedempeld in een country & western sfeer. Het afmiken is in het laatste stadium. Dat gebeurt in Pye's basement studio (oftewel de hobby-kelder). Benieuwd of het feit dat een ander weer onder N.A.P. is opgenomen, nog ergens doorklinkt!

* **Pye Hastings** heeft de afgelopen maanden veelal neurënd doorgebracht. Dat maken we op uit z'n toelichting op de wijze waarop hij tot songschrijven komt. Na afloop van de Dutch-tour begint hij met opnamen in z'n kelder (oftewel het basement studio) aan een solo-album, z'n absolute prioriteit. Werktitel: 'File under Caravan'.

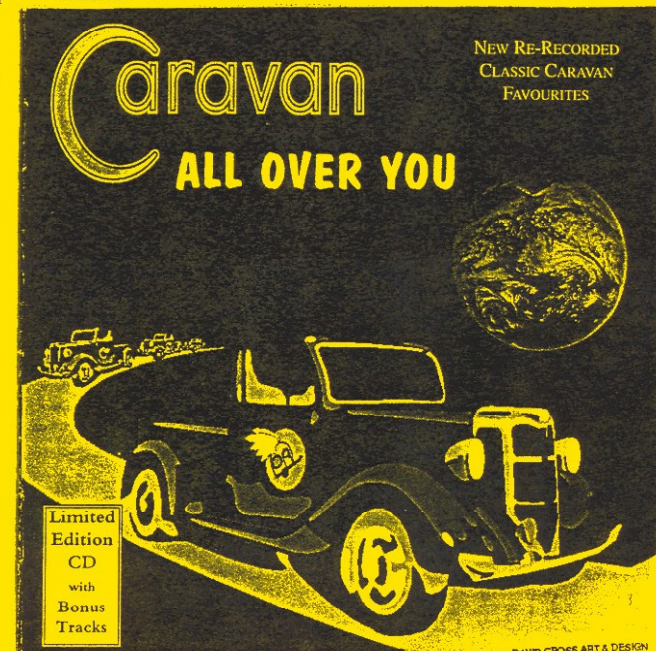

Pye verzekert ons niet te schrikken van het resultaat, maar het wordt onvergelykbaar met CARAVAN.

* Wordt het een poging de jeugd te veroveren, nu Pye zich al verzekerd heeft van de medewerking van **Doug Boyle** en **Simon Bentall**?

* In dit licht kwam het Pye eigenlijk wel goed uit, dat er van de afspraak gitaar te spelen op de nieuwe CD van **Sade** niets gekomen is. Zoon **Julian** kreeg de opdracht de techniek te doen van deze CD. Gaandeweg drong zich de conclusie op dat de songs met het nodige pakkend gitaarspel opgeluisterd dienden te worden. Pye werd gevraagd voor deze taak. Een afspraak volgde. Of Sade hiervan nu diep onder de indruk of totaal overtuigd raakte, weten we niet, maar ze reed op weg naar huis veel te hard, belandde in een greppel en daarna in een ziekenhuisbed. De vertraging die dit met zich meebrengt, is reden voor de platenmaatschappij om de productie naar de USA te verplaatsen. Waaruit Pye de conclusie trekt, dat z'n bijdrage niet meer op prijs wordt gesteld.

* Op het **Oh Boy**-label verscheen onder de naam 'The Canterbury Tapes' een compilatie van live-optredens van **CARAVAN**, **Hatfield & the North** en **Kevin Ayers**. Van onze helden zijn opnamen voor de BBC uit 1971 en 1973 gekozen, te weten: 'Hello hello', 'If I Could do it all over again', 'As I feel I die', 'Limits' uit 1971, om te vervolgen met 'Love to love you', 'In the land of grey & pink', 'Memory Lane, Hugh' en 'L'auvergne du sanglier' uit 1973. Onze Hatfielders zijn te horen met opnamen uit het programma Top Gear

uit 1974 en wel: 'Fitter Stoke has a Bath', 'Let's eat (real soon)', 'Do the lethargy shuffle', 'Lonely lifetime', 'Shaving is boring', 'Licks for ladies' en 'Your Majesty is Like a Cream Doughnut'. (In de hoestekst wordt deze donut-variant vermeld zoals er meer foutjes in de titels van de diverse stukken zitten). De H&N-kenner heeft het natuurlijk meteen gezien: Van de gepresenteerde songs zijn er twee niet op de officiële albums te vinden. Het Oh Boy-label is een semi-legaal (of juist semi-illegaal) label in Italië, voorzover we weten, dus, oh boy, doen we goed aan dit bericht? Overigens, deze opnamen zijn ook via het ruilen van tapes wel te krijgen.

Van Kevin Ayers worden opnamen gepresenteerd, waarop hij zichzelf begeleidt op gitaar.

* **HTD-Records** doet pogingen de rechten te verwerven van 'Better by Far'. Het enige CARAVAN-album dat nog niet op CD is verschenen. Aanvankelijk zag het er naar uit, dat het verwerven van een licentie soepel zou verlopen, maar nu schijnt er toch weer een financiële kink in de kabel te zitten. Geen zicht dus op 'Better by far' vooralsnog.

* Nog meer nieuws uit de HTD-burelen. De verkoop van 'All over You' verliep niet naar wens.

Dat wordt geweten aan de uitvoering van de CD. Inderdaad roept de foto met de twee roomsoesjes op een wip eerst na het lezen van Freud associaties met CARAVAN op, zo hebben we onder hypnagogische-omstandigheden ervaren. Reden om te komen met een heruitgave. Een heel ander boekje en hoewelwerk siert de CD. De illustratie prijkt najaar 1996 op de t-shirts ter ere van de All over You-tour. Zie afbeelding. Maar belangrijker: 'Be all right/ Chance of a lifetime', -in de acoustische 'All over You'-versie - zijn nu opgenomen als bounstracks. En dat is wel gerechtigheid. De twee herbewerkte songs werden eerder ten behoeve van de Japanse markt als extra-tjes op een aparte uitgave van de 'The Battle of Hastings' opgenomen. Overigens met het predicaat "limited reissue" van de 'All over You'-heruitgave schijnt het wel mee vallen.

* **Uw CoCaCapt** signaleert nog immer stijgende tweedehandsprizen voor CARAVAN-albums. Maar f 90,- voor een exemplaar van 'In the Land of Grey & Pink', zoals we in Delft waarnamen?

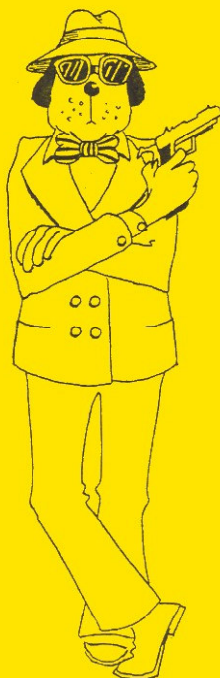
Caravananalysis Extra Special

Tales from the streets of Canterbury

Door Kamiel Smit.

Al surfend bezocht ik laatst de Pink Floyd-site. Daar las ik over "A theory on The Dark Side Of The Rainbow". Misschien heb je er over gelezen in de krant. Een aantal fans heeft het volgende ontdekt: Start Pink Floyd's "The Dark Side Of The Moon" op het moment dat in de film "The Wizard Of Oz" de leeuw van MGM voor de derde maal brult. Er blijkt een opmerkelijke band tussen muziek en tekst van het album en de beelden van de "The Wizard" (om te controleren of CD en video synchroon lopen: de overgang van 'Speak To Me' naar 'Breathe...' valt precies op het moment dat de producer credit verschijnt in de film).

De schrijvers doen deze bevindingen na jaren onderzoek. Ze wijzen er wel op dat het idee niet noodzakelijk een feit is. Wel is het zo dat het management van Pink Floyd herhaaldelijk heeft gezegd hier niets vanaf te weten. Let op, ze ontkennen noch bevestigen het verhaal....

Een voorbeeld: Wanneer Dorothy over de yellow brick road Emerald castle bereikt is 'Money' te horen. Dit nummer gaat, zoals bekend, over (de verlokkingen van) het geld waar de reiziger (de muzikant) op zijn reis mee te maken krijgt. In 'The Wizard' staat yellow natuurlijk over goud en emerald is smaragdgroen, de kleur van de dollar. En zo zijn er meer verbazingwekkende overeenkomsten. Uiteindelijk zou 'Dark Side' een eerbetoon zijn aan een lichttechnicus zijn die omkwam tijdens de opnamen van 'The Wizard'. Een dergelijke theorie bestaat ook over een connectie tussen 'The Wall' en 'Alice In Wonderland'.

Verhalen over Pink Floyd spreken het meest tot de verbeelding, maar over meer bands zijn dergelijke theorieën bekend. Ook over CARAVAN heb ik er een aantal gevonden. Helaas is er te weinig ruimte om ze allemaal uitvoerig te behandelen. Hier volgen er een paar in vogelvlucht.

Wah wah lick

Van het album 'Caravan And The New Symphonia' wordt beweerd dat het kan dienen of zelfs is bedoeld als de soundtrack van de pilot-aflevering van 'Tales from the Streets Of San Francisco' - het eerste nummer van 'New Symphonia' heet niet voor niets 'Introduction'. Dit alles werd een jaar

geleden herontdekt toen deze Amerikaanse polittieserie werd uitgezonden door RTL 5. De ontdekking werd nota bene gedaan door Spaanse fans; daar worden RTL4 en 5 voor de hollands overwinteraars via de satelliet uitgezonden.

De handleiding is als volgt: Zet de CD-speler op pauze en start de CD zodra de tekst "prologue" in beeld komt ('Streets' is als een modern Shakespeariaans drama verdeeld in bedrijven: teksten als "act I" en "epilogue" verschijnen er achtereenvolgens in beeld). Wij hebben dat gedaan en het is fascinerend hoe het orkest van dirigent Martin Ford de vondst van het lijk (ik zal verder niets verklappen) in de proloog begeleid. Het is echt opmerkelijk als daarna de camera vanaf de grond langzaam opstijgt tot boven de stad, en de helikopter richting de zonsopgang vliegt. In de beginnende ochtendspits ontwaren we de auto van de rechercheurs (Michael Douglas en Karl Malden) en volgt, de wah-wah gitaarlijk uit 'Introduction' van 'The New Symphonia' inzet (typisch de karakteristieke aanpak van de muziek voor polittieseries in de jaren zeventig). Als je het eerste nummer beluistert, kan je je er al iets bij voorstellen. Zet de CD op repeat en de rest wijst zich vanzelf, vooral de georkestreerde versie van 'Tor Richard' geeft een bloedstollend effect!

BACK ON THE TRACKS

door Paul de Wildt

Omdat varen niet mijn favoriete bezigheid is, volg ik al dagen teletekst om te zien hoe zwaar het wordt op de boot naar Engeland. Gelukkig, vrijdag is het wat minder onstuimig. Is dat een voorteken dat onze reis een succes gaat worden? De CoCaCap*ts staan om half acht voor m'n deur om fans en bagage over te laden. Het lang verwachte moment: de karavaan vertrekt. Om niet gelijk al oververhit te raken, houden we het tot enkele kilometers voor Vlissingen bij de muziek van Sky-radio. Op de boot voornamelijk jongelui, naar mijn idee veelal van Engelse nationaliteit. Ik onderdruk de neiging om ze te vragen of zij ook naar Wolverhampton gaan voor het optreden van CARAVAN. Ik ken mijn reisgenoten nog niet goed genoeg om nu al baldadig te worden. Het doet me goed te merken dat ik in het gezelschap verkeer van families die gewoon CARAVAN nog als verplicht nummer op de agenda hebben staan. De Smitten doen al zoiets vermoeden, maar tegen de familie Ouwens kan niemand op. Als we naar onze hut gaan, is er weinig te voelen van de best wel stevige wind. Eenmaal horizontaal voel je de heerlijke deining van de zee. De volgende morgen blijkt een technische storing oorzaak van vertraging, zodat we twee uur later dan aangekondigd de ferry verlaten.

Meevaller

Het varen is reuze meegevallen. Nu nog

het links rijden. Eigenlijk niks bijzonders, zeker niet als iedereen dat doet. Bij de eerste rotonde bespeur ik enige paniek onder mijn medepassagiers, maar daar blijft het de komende dagen bij. Foutloos naar Wolverhampton. Zelfs in een keer naar het hotel waar we die nacht slapen. Na het inchecken en oprispen is het tijd om te kijken waar we die avond onze mannen treffen. Het voorspelde kwartier lopen, blijkt juist en ook de reservering voor onze kaarten is goed overgekomen. Het is niet uitverkocht, ruim tweehonderd kaarten in de voorverkoop. Veel publiciteit is er ook niet aangegeven. Nergens een billboard of andere vorm van reclame. Daar hadden we ons meer van voorgesteld. Terug in het hotel verzamelen we om kwart voor zes in de lobby om uit eten te gaan. Wie schetst onze verbazing als er plotseling zeven, voornamelijk oudere heren via de achterdeur binnenkomen. Het zijn zij. Onze Pye, Jimmy H., Richard, David en Jimmy L. herkennen we direct. En zij ons, dankzij de T-shirts met opschrift "get CARAVAN back on the tracks" waar we ons op commando van CoCaCap*t (JS) snel mee tooien. Het kan niet beter: Verblijven in hetzelfde hotel als CARAVAN.

Knoffergeluid

Concerten in Engeland beginnen extreem vroeg. Om half acht is het voorprogramma al aan de orde. Zo ook in *The Wild-*

frun: "Be Sharp", een goedwillend trio met soms wel aardige muziek. Ondertussen loopt Jim Leverton rustig rond in de foyer op zoek naar een biertje. Om negen uur is het dan zover: "Ladies and gentlemen, please come forward (goed idee, want de zaal is niet bepaald stampvol), enjoy yourself..... CARAVAN!!!!" Sirenes en de eerste tonen van "Memory Lain, Hugh". Ik heb alleen nog maar aandacht voor de muziek.

Omdat Geoffrey Richardson elders verplichtingen heeft, komen zijn partijen voor rekening van Doug Boyle, gitarist in de band van ex-Led Zeppelin zanger Robert Plant. Hij blijkt de van oudsher bekende partijen van Geoffrey te spelen met een soms aan Knoffler herinnerend geluid. Op "All over you" is al een meer hardrockachtige versie te horen van "Memory...". Duidelijk wordt daar in de versie van deze avond naar verwezen. Maar de bijdrage van Jimmy Hastings maakt dat het origineel van "For girls who grow plump in the night" goed herkenbaar is. De schoonzoon van Jimmy, Simon Bentall, doet ook een gastoptreden en zorgt voor de nodige percussie geluiden. Jim Leverton, bassist op "The Battle of Hastings", valt op door zijn Paul McCartney-achtige houding. En het is natuurlijk fantastisch om Jimmy Hastings nu eens live op de Bühne te zien spelen. Dat is nog niet zo vaak voorgekomen, ofschoon hij ook meespeelde tijdens het BedRock-Concert in 1990. Daarmee hebben we de helft van de band

reeds genoemd. De harde kern wordt uiteraard gevormd door drummer Richard Coughlan, organist/pianist Dave Sinclair en natuurlijk de drijvende kracht achter het vernieuwde CARAVAN, Pye Hastings.

Wereldnummers

"Memory Lain, Hugh" gaat, zoals dat hoort, vloeiend over in "Headloss". Dan volgt een grote klassieker: "Nine feet underground". Volgens de aankondiging van Pye is het nummer gecomponeerd door Dave in zijn kelder, die precies "Nine feet" onder de grond was gelegen. Nieuw in deze versie is ontegenzeggelijk de gitaar van Doug Boyle. Zijn meeslepend gitaarspel trekt de aandacht. Het publiek laat merken dat te waarderen. Jim Leverton vergist zich vervolgens schromelijk in de aankondiging van "A Sad, Sad Affair", waarop Pye droog opmerkt dat het zo meer uitpakt als "A Sad Announcement". Als openingsnummer van "The Battle of Hastings" heeft de studioversie iets sloods, de live-versie gaat toch wat pittiger, hoewel ook die iets blijft hebben van een "meediner". Zonder aankondiging volgt het prachtige "The Dog, the Dog, he's at it again". Hierin weer een hoofdrol voor gitarist Doug Boyle. Z'n heerlijk opzweepend geluid is mogelijk nog indringender dan de viool die we van Geoffrey Richardson gewend zijn. Omdat de toer vooral is opgezet om de nieuwste CD's "All over you" en "The Battle of Hastings" te promoten, is in het programma ook "Place of my Own" opgenomen. Dit openingsnummer van de eerste plaat van CARAVAN blijft in al zijn eenvoud een wereldnummer.

Moelijk moment

Het wordt even moeilijk voor band en publiek als Pye Hastings "Somewhere in your Heart" inzet. De song loopt stroef, komt niet uit de verf. Een compliment echter wel weer voor de inbreng van Boyles gitaar. Het commerciële succes van "The Battle of Hastings" had moeten komen van "Travelling ways". Een goed in het gehoor liggende song die in eerste instantie niet specifiek doet vermoeden dat het om CARAVAN gaat. Dit komt voornamelijk door het rauwe stemgeluid van Leverton die er live nog eens een scheppje bovenop doet. Nu begrijp ik waarom hij voorafgaand aan het concert zo broodnodig een pint weg moest werken. "I know why your laughing" begint met prachtig gitaarwerk. Het nummer is zo sterk dat het ook in Wolverhampton doet spreken tot de verbeelding. De freaks van weleer komen nu ook los en raken enthousiast voor het nieuwe werk van CARAVAN. Met het nummer "Liar" probeert Pye alle frustraties van vroeger van zich af te zingen. Voor het eerst

brult de zaal ook mee. Van het enige album dat nog niet uitgebracht is op CD, "Better by far", wordt tot ieders verrassing het nummer "Behind you" gespeeld. Dat heeft vast te maken met de afwezigheid van Richardson, want het nummer is bij uitstek geschikt voor fors gitaarspel. Dan volgt "It's not real". Naar mijn idee een uitstekend live te spelen song, die dan ook niet mag ontbreken. Voor mij persoonlijk het hoogtepunt van "The Battle of Hastings". Vooral de orgelsolo van Dave Sinclair is fantastisch. Zoals verwacht, sluit CARAVAN het concert af met "For Richard". De uitvoering is weliswaar niet zo hardrockachtig als op "All over you", maar deze mag er ook zijn. De waardering in de zaal is groot en uiteraard wordt er geroepen om een toefit.

Herkenning

Een lang intro dat de kenners al snel herkennen als "Golf girl". Daarop volgt nog "If I could do it all over again, I'd do it all over you", de enige hit van CARAVAN met de alles zeggende titel. Tijd voor meer toegiften ontbreekt. In Engeland moet alles precies om elf uur sluiten. Zelfs een pilsje na afloop zit er niet in. Daarvoor moeten we terug naar het hotel. Maar omdat CARAVAN daar ook

onthemen....

Souvenir

Zondagmorgen ontbijten we samen met de leden van de band. We negeren het gevoel dat we ons te veel opdringen, want het is toch ook: "Now or never"! De reis gaat richting Norwich. Een trip van ruim 300 kilometer, maar bijna geheel over snelwegen. Als tussenstop doen we Cambridge aan. Tegen het einde van de middag arriveren in Norwich bij "The Waterfront" waar CARAVAN zal spelen. De soundcheck is net gaande. De zaal heeft iets weg van een studentenociëteit. Drie, hooguit vier meter hoog. Wel intiem, maar we hebben beslist iets anders verwacht. We troosten ons met de gedachte dat CAMEL er over enige tijd ook komt optreden.

Voor de groepsfoto is het inmiddels te donker geworden. Dan maar op zoek naar ons pension. Het blijkt te liggen aan de rand van de stad. Het is oud, maar sfeervol en zeer engels. In de stad vinden we een pizzeria. Het is haasten om op tijd te zijn voor het concert. "Be Sharp" staat al te spelen als wij binnen komen. Pye heeft mij toestemming gegeven om het concert op video vast te leggen. Een leuk souvenir voor thuis. Norwich is de thuisbasis van Ralph

zijn intrek heeft genomen, is dat nu geen straf. Het wachten duurt niet al te lang. In de lobby druppelen ze één voor één binnen. Al snel raken we in gesprek met de bandleiden. Dit is het moment om handtekeningen te vragen en video-opnamen te maken. Pye beantwoordt de vragen over wat er nu allemaal nog gaat gebeuren. Of Nederland nog bezocht gaat worden. Of er nog nieuw materiaal wordt opgenomen en uitgebracht. Het is al met al een lange, vermoeiende, maar zeer mooie dag geworden. Elders in het hotel feesten de Presley-fans door, maar daar laat ik me deze avond m'n nachtrust niet meer door

Cross, de initiatiefnemer van de Engelse zusterfanclub. Tijdens de toefit wordt hij op het podium gelokt om met tamboeijn de "Golf girl" te begeleiden tijdens haar werk. Ook nu sluit de tent snel. In Norwich vinden we gelukkig een discotheek. De drankjes zijn er goedkoop en de muziek is van deze tijd. Niet ieders smaak, maar toch wagen enkelen van ons zich op de dansvloer. Zo wordt het ook nu weer laat.

Pub zonder thee

Na al weer een voortreffelijk ontbijt zetten we de reis voort. Weer zo'n 300 kilo-